

[Herluf Rasmussen.]

nemlig sagt før — uden at den højtærede udenrigsminister reagerer derimod og forsøger at bevise det modsatte? Det er, fordi den højtærede udenrigsminister ved, at forsøger han blot at røre ved denne sag, vil den lugte endnu mere, end den gør. Det er ikke et spørgsmål om at præke had til den tyske nation, det er et spørgsmål om at opfordre til solidaritet med de titusinder af gode demokratiske tyskere, som kæmper en forgæves kamp for at dæmme op mod udviklingen.

Det ser virkelig alvorligt ud, når man analyserer sammenhængen af ledelsen af den hær, som Danmark nu forbinder sig med. Jeg tror, at den højtærede udenrigsminister stirrer sig blind på en udtalelse, som den vesttyske kansler, Konrad Adenauer, fremkom med i 1949: I offentligheden må det én gang for alle være klart, at jeg principielt er imod genoprustningen af den tyske forbundshær og altså mod oprettelsen af en ny tysk hær. Det var naturligt, at en sådan udtalelse overalt blev hilst med glæde, men hvordan stemmer den overens med den kendsgerning, at der i løbet af de sidste 5 år i Vesttyskland er blevet anvendt mere end 100 mill. mark til militærudgifter, og at militærudgifterne for året 1961 udgør mere end $\frac{1}{3}$ af statsbudgettet? Udtalelsen af Konrad Adenauer kan vi roligt holde begravelsestale over sammen med mange andre udtalelser, der skulle være et bevis for en demokratisk indstilling.

Den vesttyske militarisme er på march, og danske militærstyrker skal deltage i denne march, hvis endemål vi kun kan gøre os gisninger om på grundlag af udtalelserne fra kompetente personer i Vesttyskland. Det er en march mod nationer, med hvem vi har venskabelige forbindelser, og med hvem vi har ført vor fælles kamp mod den nazistiske ideologi. Bundeswehr er karakteristisk ved, at man lægger hovedvægten på uddannelse af officerer og underofficerer; det vil sige, at når disse er uddannet, er man klar til at uddanne millioner af soldater med kortest muligt varsel. Den højtærede udenrigsministers hukommelse er måske så god, at han erindr, at de selvsamme principper var grundlaget for oprettelsen af det såkaldte rigsværn, der senere blev kernen i Hitlers

værnemagt. Mere end 60 pct. af forbundshærens mandskab er officerer og underofficerer. Af 140 generaler tjente allerede 71 under Hitler og deraf de 45 med generalsrang, 7 er dømt for krigsforbrydelser. Fantasien skal ikke være ret stor — og jeg tillor trods alt den højtærede udenrigsminister evner i den retning — for at man kan se grundlaget for disse mænds faglighed og politiske sigte. Det er nederlagets mænd, og de tørster efter revanche. Må jeg dertil yderligere anføre, at af den nuværende stab af officerer og underofficerer er ca. 2 000 tidligere officerer og underofficerer i Våben SS.

Ja, herefter undskylder man mig nok, at jeg i højere grad har disse kendsgerninger for øje, når jeg skal bedømme, om den vesttyske forbundshær omgås med revanchistiske og militaristiske planer, end den højtærede udenrigsministers såkaldte sikre overbevisning.

Jeg synes, det er nødvendigt for mig, og det er også en uafviselig pligt for mig, at nævne et enkelt eksempel. Jeg tænker her på generalinspektøren i luftflåden i Vesttyskland, Kammhuber. Hvem er Kammhuber? I 1914 var han frivillig i den første verdenskrig. Han var infanteriofficer i rigsværnet, forløberen for værnemagten. Ved magtovertagelsen i 1933 blev han kaldt til Göring og i 1936 udnævnt til chef for en jagereskadrille. Han er forfatter til den såkaldte Organisationsstudie 1950, som omhandlede luftvåbenets opbygning efter sejren. I 1940 var han kommandør for den kampseskadrille, der bombarderede en tysk by, Freiburg, for at give grundlag for det uindskrænkede luftangreb på England.

Der Spiegel fra 11. december 1957 skrev om Kammhubers antidemokratiske indstilling, som allerede kom til udtryk den 9. november 1923, den dag, hvor Hitler forsøgte sit første kup, at dengang — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et citat —:

„stod løjtnant Kammhuber solidarisk med sin daværende kompagnichef, som vægrede sig ved at følge regeringens befaling og rykke ud mod Hitlers kolonner“.

Det er det selskab, som den højtærede udenrigsminister kalder et demokratisk selskab, og det skulle for ham være garanti for, at revanchistiske og militaristiske ideer ikke